

en eller anden Maade kunde have fundet en Ordning, hvorved man kunde sige til sig selv, at der aabnedes Mulighed for et saadant Skøn. Det vil vist ellers være umuligt i Lovform at fastsætte bestemte Grænser, som passe; det vilde efter min Mening være heldigt, om man kunde finde et eller andet Skøn, som kunde træffe en Afgørelse. Det skulde selvfølgelig være et sagkyndigt Skøn, thi det er netop det, der vil være heldigt i de Tilfælde, som oftest ville forekomme. For øvrigt skal jeg slutte mig til den Udtalelse, som kom fra det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Johnsen) om, at Sagen bør fremmes, og jeg skal paa Meningsstællers og egne Vegne anbefale Sagen til hurtig Fremme.

Breinholt: Det her foreliggende Lovforslag omhandler et Emne, som neppe kan antages at omfattes med nogen særlig levende Almeninteresse, da Emnet jo kun angaar enkelte Dele af Landet. Denne Antagelse synes mig tillige at blive stadfæstet noget ved de mange tomme Bænke, vi se her ved denne Lejlighed, og jeg skal derfor ikke fordybe mig stærkt i Emnet. Jeg føler mig paa en vis Maade saa meget lettere fritagen derfor, som de to foregaaende ærede Talere alt have sagt det meste af det, der ved denne Lejlighed bør siges, og jeg i det væsentlige kan slutte mig til de fleste af de faldne Udtalelser. Jeg maa dog sige, som jeg sagde før, at savner end dette Lovforslag en mere almen Interesse, have til Gengæld en Del af Lovforslagets Bestemmelser ganske særlig Interesse for de Befolkningslag, som skulle nyde godt af Lovforslagets nye Bestemmelser, og særlig gælder dette vore Fiskere, som jo allerede i Fjor med stor Forventning imødesaa dette Lovforslags Fremkomst og Vedtagelse. Jeg takker derfor den højt-ærede Minister, fordi han allerede saa tidligt paa Samlingen har fremlagt det, hvorved der er givet fornøden Tid og Lejlighed til en grundig Gennemgang og forhaabentlig senere hurtig Gennemførelse af Lovforslaget. Det var jo, som allerede nævnt af de foregaaende ærede Talere, Mangel paa Tid, som navnlig bevirkede, at Lovforslaget ikke allerede i forrige Samling blev til Lov.

Ligesaa utvivlsomt det nu er, at Fiskerbefolkningen med Glæde vil se dette Forslag ophøjet til Lov, lige saa ubekendt og uvis er Stemningen derimod hos andre Faktorer, der rammes af Lovens nye Bestemmelser. Jeg skal her blot nævne Strandfogderne og Strandejerne, af hvilke

de første vistnok maa føle det (som) et stærkt Indgreb i deres tilvante Rettigheder, naar det i § 1 hedder: „Det skal være enhver dansk Statsborger tilladt uden foregaaende Anmeldelse til Øvrigheden overalt i Farvandene omkring de danske Kyster at optage løse, paa Havbunden — derunder Forstranden — liggende Vragstykker og andre enkeltvis tabte Stykker Gods“. Lad os gaa ud fra, at Strandfogeden (maa finde sig i, maaske endog ret villigt finder sig i, at løst omkring i Havet drivende Gods og forskellige Genstande maa kunne opfiskes, før det driver i Land, til Trods for, at det efter al Sandsynlighed vil drive i Land paa denne Strandfogeds Strandlen, og han altsaa vilde kunne høste den Fordel af det inddrivende Gods, som Fiskerne nu tage, før det driver i Land. Jeg mener, at et saadant Indgreb i deres tilvante Rettigheder, der dog ikke træde i Kraft, før den Mulighed indtræffer, at det driver i Land, maa Strandfogderne give Afkald paa til Fordel for Fiskerne. Derimod forholder det sig efter min Mening ganske anderledes, naar Faktum allerede er til Stede, naar det inddrevne Gods allerede findes paa selve Forstranden. Det forekommer mig at være et stift Stykke, at det kan tillades enhver dansk Borger at gaa hen i Strandlenet og uden videre tilegne sig de Genstande, som tidligere udelukkende laa under Strandfogdens Ressort, hvilket endog tidligere blev antaget for og straffet som Strandtyveri. Det er jo en meget stærk og indgribende Forandring, her sker.

Jeg kan derfor ikke tro andet, saaledes som ogsaa antydtes af den sidste ærede Taler, end at Udtrykket i § 1 om, at Tiladelsen ikke alene gælder, hvad der driver løst om i Havet, og hvad der ligger paa Havbunden, men ogsaa hvad der henligger paa Forstranden, upaatvivlelig bør udgaa af Paragraffen; og det staar der ogsaa kun som en Indskudssætning.

Hvad nu Strandejerne angaar, da trænge de i samme § 1 brugte Udtryk sikkert ogsaa til en Revision. Der staar, som jeg allerede har oplæst, at det skal være enhver dansk Statsborger tilladt uden foregaaende Anmeldelse til Øvrigheden, overalt i Farvandene omkring de danske Kyster — jeg standser ved „de danske Kyster“ — at optage, som jeg først oplæste. Hvad menes der nu med det nævnte Udtryk? Falder herunder Limfjordens og andre store Fjordes Kyster? Danske ere de jo, men om de alligevel skulde falde ind under dette Begreb, her tænkes paa,